
Kovács András Ferenc

RIMBAUD ETIÓPIÁBAN

(Búcsú P. Demenytól)

A nincs ragyog, delel, menny bőrén minden estül:
Fátylakba bújt az úr, mint tántorult fabálvány,
S csak tébolyult totemnek kell ennyi mindenés tüll,
Hogy lengén fedjen el, míg pállott húst zabálván

Rágódik renyhe nép, ha múltba néz ma messzin,
S vak fétisekhez esd Soa, Harar, Bubassa,
Hogy rossz szomszédjait nyomor s harag nyuvassza,
Pedig körös-körül mindenki fél abesszin,

Vagy tán egészen az, vagy galla, vagy szomáli
Szamár- vagy lelkipásztor.

Lám, kedves Demeny,
Költészet is tenyész itt, s egyéb vad anomáli:
A térdeplő tevék közt pár demens jemeni

Hajcsár s tudós imám imázva vet izsópot,
Áldást, szitkot, kölest szór minden oromóra,
S a rímlős, torz beszéd fülünknek örömóda,
Mert boldog az, ki más, ki játszhat etiópot,

Ha híre túlhatolt tán Tadzsúrán vagy Tigrén –
Csak én vagyok bolond.

Csak én extrém abesszin,
Kit éhes láz emészt, s rángat furán a migrén:
Vérem rohadt azúr, zöld nyelvem néma meggyszín,

De szájam törzsi döggút, kiszáradt amharául,
S a szó szakadt kalandor, kit szikkadt oázis vár,
Mert elpusztult a nagy Pán, s megpukkadt Boáz is már,
S a mennybolt terhe most cigány vállamra hárul,

Ha tamtamokra csap szét versekből poén, friss nyál,
Tatam, totem, tatam, kell lenni mindenes túll,
S takarni azt, mi pórébb, nagyobb a poézisnál,
Tatam, totem – s tetemnek elmenni mindenestül.

(Forrás, 2005/9.)

KOVÁCS ANDRÁS FERENC 1959-BEN SZÜLETETT SZATMÁRNÉMETIBEN. VERSET ÍR.
JÓZSEF ATTILA-DÍJAS.